

سیاست‌گذاری اجتماعی تیری در تاریکی

... کمک چندان‌به شفافیت فضای سیاست‌گذاری نکرده و عرصه را برای فراخواندن تحلیلگران بی‌طرف به‌منظور ارائه چهره‌ای واقعی از وضعیت مسائل اجتماعی و موضوعات مهم سیاست‌گذاری تنگ می‌نماید.

وقتی گزارش دقیق، کامل و مناسب از واقعیت‌ها وجود ندارد و مسائل اجتماعی، زمین بازی درگیری‌ها و جناح‌بندی‌های سیاسی می‌شود، آمار و داده‌ها وسیله تسویه‌حساب‌های سیاسی است تا ابزاری برای تصمیم‌گیری‌های خردمندانه را کارشناسانه، البته گاهی زورآزمایی‌های سیاسی و گروهی مجال درز برخی آمارها را می‌دهد، اما این‌هم نمی‌تواند بینش دقیق و اتکاپذیری از وضعیت موجود به دست دهد. به‌ویژه که همین آمارها هم در هیاهوی مسائل و دشواری‌های عهیده اجتماعی و اقتصادی به فراموشی سپرده می‌شوند. سوم و مهم‌تر از همه، تشکیک اذهان عمومی نسبت به صحت‌وسقم اقدامات انجام‌شده دولت‌هاست. فقدان اطلاعات، اطلاعات مخدوش، غیرشفاف و اشتباه در حوزه‌های سیاست اجتماعی، تأثیر مستقیم و مؤثری بر افکار عمومی دارد. چراکه سیاست‌های اجتماعی با زندگی روزمره مردم ارتباط تنگاتنگ دارند و مردم خود را بخشی از داده‌ها و اطلاعات فضای سیاست‌گذاری اجتماعی می‌دانند. در این شرایط حتی اگر سیاستی نتایج مثبت به‌دنبال داشته باشد، در فضایی از تشکیک و نابوری باقی می‌ماند. ترسیم‌نکردن دقیق واقعیت موجود پیرامون جنبه‌های مختلف مسائل اجتماعی و اقتصادی و قراردادن آنها در ابهام، نه به‌نفع ملت است و نه دولت و حاکمیت. در شرایط نبود شفافیت، بازار شایعات داغ است و ریسک‌های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی فرصت بروز پیدا می‌کنند. نبود شناخت واقعی مسائل، پاسخ‌گونیودن به‌موقع به آنها، نبود ارزیابی دقیق وضعیت، ناکامی در حل مسائل، افزایش آسیب‌های اجتماعی، هدررفتن و هزرفتن منابع و فرصت‌ها، هدردادن نیروی کار سازمان‌های سیاست‌گذار و مجری سیاست‌های اجتماعی، خوش‌خیالی و مثبت‌اندیشی متوهم در میان برخی سیاست‌گذاران و مجریان سیاست‌ها و اقعان‌کردن دقیق تحلیلگران و مورد از داده‌ها و آمار اعلام‌شده از تبعات دیگر این وضعیت است. نگاهی کارشناسانه و عالمانه به آمار به‌عنوان ابزاری برای شناسایی دقیق وضعیت برای سیاست‌گذاری‌های کارآمد باید جانشین نگاهی سیاسی و سلیقه‌ای به آن شود؛ نگاهی که آمار را به بزگی برای دولت‌ها برای چانه‌زنی‌های سیاسی و ابزاری برای انتقام‌گیری و تخریب‌های حزبی و سیاسی تبدیل کرده است. به این منظور لازم است در دستور کار سیاست‌گذاری به چند اقدام توجه شود؛ ۱) تولید اطلاعات شفاف، دقیق و روزآمد، درخش اطلاعات، دسترسی به آمار و اطلاعات دقیق در حوزه‌های سیاست‌گذاری و به‌ویژه سیاست‌گذاری اجتماعی به یک خواست ملی تبدیل شود (۲) استقلال مراکز آمار و اطلاعات از دولت‌ها، گروه‌های فشار سیاسی و حزبی و دستگاه‌ها به‌منظور ارائه دقیق آمار روزآمد و دقیق (۳) ایجاد نهادهای مستقل و خصوصی با پژوهشگران مستقل و توانا به‌منظور تولید آمارهای دقیق، مورد نیاز و حیاتی در حوزه سیاست‌گذاری اجتماعی. به‌این‌ترتیب می‌توان امیدوار بود خطاها و خلا‌های آماری برطرف شوند تا وضعیت به میزان فاحشی بدتر یا بهتر از آنچه هست برآورد نشود. شناسایی مسائل از طریق ارائه آمار و شواهد و داده‌های روشن و دقیق یک گام اولیه است، گام بعدی یافتن مسیرهای کارآمد برای خروج از مسائل و بحران‌های اجتماعی است.

۴ بسیاری از صاحب‌نظران معتقدند در این سال‌ها ورزش هیچ‌گاه جز، اولویت‌های کشور نبوده است.

آیا شما به‌عنوان یک تحصیل‌کرده ورزش این نظر را قبول دارید؟

بله قبول دارم. بالاخره اگر ما اولویت‌بندی هم کنیم و حتی این موضوع را به آرای مردمی بگذاریم، اولویت‌هایی مثل امنیت، دفاع، توسعه اقتصادی، رفاه، بهداشت و درمان گزینه اصلی هستند. در این میان یکی از اجزای رفاه اجتماعی می‌تواند ورزش باشد. اگر به برنامه‌های توسعه هم نگاه کنیم؛ چه برنامه‌هایی که قبل از انقلاب داشتیم و چه پنج برنامه بعد از انقلاب، در آنجا هم ورزش اولویت نیست. حتی در برنامه‌ها هم گنجانده نشده است. شاید فقط در بخش خدمات و آموزش اشاراتی به ورزش شده باشد.

۴ بااین حال به نظر می‌رسد در مقطع کنونی به‌ویژه پس از فضایی که المپیک و پاپالمپیک ایجاد کرد، نگاه به ورزش کمی جدی‌تر شده باشد؟

ورزش برای اینکه اولویت بشود، باید به یک گفتمان اجتماعی تبدیل شود و این اتفاق در حال رقم‌خوردن است. شما می‌بینید پس از توقیفاتی که ما در ورزش کسب می‌کنیم، مقام معظم رهبری و رئیس‌جمهور پیام‌های محبت‌آمیزی می‌دهند. احساس می‌کنید که ورزش به‌عنوان گفتمان رایج غالب خواهد شد. ورزشکاران در سطح جامعه بیش از قبل در حال مطرح‌شدن هستند. مطالبات ورزشکاران از طریق رسانه و مردم پیگیری می‌شود. مردم علاقه‌شان به ورزشکاران بیشتر شده و ورزشکاران دارند به‌عنوان یکی از گروه‌های مرجع جامعه مطرح می‌شوند. اگر این گفتمان، گفتمان غالب شود، ورزش در اولویت‌های کشور قرار خواهد گرفت، آن‌هم نه‌تنها حوزه قهرمانی‌اش. اکنون همه پذیرفته‌اند که با توجه به آسیب‌های اجتماعی از قبیل اعتیاد و بیماری‌های مختلف ناشی از کم‌تحرکی و زندگی صنعتی و ماشینی ورزش باید در اولویت باشد. همه پذیرفته‌اند که ورزش می‌تواند از آسیب‌های اجتماعی، روانی و فرهنگی پیشگیری کند. اگر این گفتمان تداوم یابد، گرایش مردم هم به ورزش بیشتر می‌شود و در پی آن ورزش جزء اولویت‌های کشور قرار می‌گیرد. البته تا آن زمان که ورزش بخواهد جزء اولویت‌های اصلی کشور مثل دفاع و امنیت قرار بگیرد، زمان زیادی می‌برد. اگر ما در باقی مباحث مثل اقتصاد و رفاه به یک شرایط پایدار برسیم، ورزش خودش را به صورت یک اولویت نشان خواهد داد.

۴ همین اولویت‌نبودن ورزش در این چند دهه هزینیه‌های زیادی به ورزش وارد کرده حتی باعث شده نگاه مجلس و دولت نیز به مقوله ورزش جدی نباشد. در دولت‌های قبل مشاهده می‌شد که سازمان تربیت‌بدنی حیاط‌خلوت کابینه بوده، مجلس هم بیشتر مباحث، قومی- منطقه‌ای بوده است. شما به‌عنوان نماینده دولت چه تلاش‌هایی کرده‌اید که این نگاه را تغییر دهید؟

من به‌عنوان نماینده دولت تلاش‌م این بوده که کمتر در عرصه‌های تنش‌زا، مجازی و غیرواقعی ورزش ورود کنم و به این حاشیه‌هایی که معمولاً خیلی‌ها علاقه‌مندند به خاطر نام و نان وارد شوند، ورود نکنم. تلاش کردیم خودمان ورود نکنیم و نیز مجموعه‌ای را که با آن کار می‌کنیم از ورود به این عرصه پرهیز دهیم. در درجه اول ورزش باید از یک حالت حیاط‌خلوت، فوق‌برنامه و باری به جرت، خارج شده و به یک موضوع در متن کشور، مردم و متن زندگی وارد شود. در چند حوزه باید به این موضوع نگاه شود؛ حوزه قوانین و مقررات، یعنی محیط قانونی؛ باید برای ورزش قانون نوشته شود. طبیعتاً قانون ۱۳۵۰ پاسخ‌گو نیست. اکنون پیش‌نویس این قانون تهیه و لایحه آن تقدیم دولت شده است و باید در صحن دولت به رای و زور گذاشته و تقدیم مجلس شود. قوانین باید به‌طور دقیق مشخص کند که ورزش یکی از ارکان مهم موجود در جامعه ماست و باید به آن توجه شود. دوم ساختار است؛ ساختارهای بیمارگونه، متعارض، متناقض و روشن‌نبودن تکالیف هر دستگاه در حوزه ورزش.

ورزش

آخرین مصاحبه با محمود گودرزی در سمت وزیر ورزش

مدیریت دنیا آدم را از مدیریت کشور غافل می‌کند

عکس: امیرحیدری، شرق

محمود گودرزی در نوزدهم آبان ۱۳۹۲ یا ۱۹۹ رای موافق نمایندگان مجلس، وزیر ورزش و جوانان دولت تدبیر و امید شد و سه‌شنبه ۲۷ مهر خبر کناره‌گیری‌اش از این وزارتخانه اعلام شد. رئیس دانشکده تربیت‌بدنی و علوم ورزشی دانشگاه تهران تنها چند روز با سومین سال حضورش در ساختمان سنول فاصله داشت. گودرزی در این سه سال تلاش کرد به سمت سالم‌سازی ورزش حرکت کند. اما اقدام‌هایش بدون حاشیه نبود. شاید یکی از دلایل کناره‌رفتن گودرزی همین حواشی بود. تصمیم‌ها و نظرات او به‌ویژه در حوزه فوتبال چالش‌های زیادی برایش ایجاد کرد؛ از انتقاد از رفتار کارلوس کی‌روش گرفته تا مشکل پیداکردن با علی کفاشیان. در همین اواخر هم اختلاف‌نظرش با مدیریت استقلال روزهای پرتنش را برای او ایجاد کرد. باوجوداین محمود گودرزی اعتقاد داشت برای سالم‌کردن محیط ورزش حرکت کرده و در مدت وزارتش، اقدامات مؤثری در حوزه ورزش قهرمانی، همگانی و بانوان صورت گرفته است. روزنامه «شرق» به مناسبت هفته تربیت‌بدنی چند روز پیش گفت‌وگویی با وزیر ورزش انجام داد. در ادامه، آخرین صحبت‌های محمود گودرزی به‌عنوان وزیر ورزش و جوانان جمهوری اسلامی ایران را می‌خوانید.

این ساختارها باید بازتعریف شود. اقداماتی در این زمینه انجام شده ولی در فضای حقوقی و قانونی باید این ساختارهای جدید تعریف‌شده تثبیت شود و شکل بگیرد. مهم‌تر اینکه یک سری گفتمان‌های فرهنگی – علمی باید وارد این عرصه شود. زمانی که مردم مرا در جاهای مختلف می‌بینند، برداشت بیشتر آنها همین موضوعات رایج است. این موضوعات رایج بد نیستند، سرگرمی‌اند، اوقات فراغت را پر می‌کنند، در جامعه نشاط ایجاد می‌کنند؛ اما اصل ماجرا نیستند. درواقع فرع آمده و جای اصل را گرفته است. اینجا باید تغییر کند. چگونه تغییر می‌کند؟ ما باید زمانه را به هر مقوله در جایگاه خودش توجه و اعتنا کنیم و به آن بپردازیم. اقداماتی در این زمینه انجام شده اما اینکه رویکرد کلان حاکمیت به این سمت باشد که ورزش به‌عنوان اولویت اصلی جا بیفتد، قاعدتاً کار می‌برد. از طرفی این کار به‌تنهایی ممکن نیست. رسانه به‌عنوان رکن چهارم دموکراسی باید ورود جدی به این موضوع داشته باشد. وقتی من با بیشتر رسانه‌ها روبه‌رو می‌شوم، مطالبه‌شان این است که رقم قرارداد این بازیکن یا پاداش آن ورزشکار چقدر است. البته این نوع سؤال‌ها و مطالبات ایرادی ندارد و پیگیری‌اش هم خوب است، اما مشروط بر اینکه نگاه، توسعه ورزش باشد. فرضاً در مجلس عزاداری یک ورزشکار از ما پرسیده می‌شود به فلان ورزشکار چقدر می‌تواند از اعتنا یک‌سایه پائینی است که کمکی به ورزش نمی‌کند. این مباحث نگاه منفی قبل نسبت به ورزش را تقویت می‌کند. خود رسانه‌ها باید تلاش کنند این نگاه تغییر یابد.

۴ در این میان نگاه دولت تدبیر و امید و شخص رئیس‌جمهور به ورزش چگونه است؟ از آقای هاشمی طبا نقل شده که در دوران ریاست ایشان بر سازمان تربیت بدنی، در جلسات دولت آخرین صحبت‌ها درباره هنر و ورزش بوده است. آیا این نگاه تغییر کرده است؟

این کاری که موضوع عدالت در ورزش به ذهن متبادر می‌کند، توزیع درست و عادلانه امکانات و اعتبارات است. توزیع امکانات به این صورت است که ما یک سری شاخصه تعریف کنیم و از سلاقی پیریمیز، من تا این لحظه در توزیع اعتبارات به فدراسیون‌ها، هیچ حقی برای خودم قائل نشدم. آنچه سوابق به من نشان می‌دهد، در گذشته بخش عمده‌ای از اعتبارات در اختیار وزیر ورزش یا رئیس سازمان ورزش بوده که چگونه توزیع کند. وقتی کار، شخصی و فردی شد حتما سلیقه در آن دخالت می‌کند؛ ممکن است رابطه‌ام با یک فدراسیون مناسب‌تر باشد و آنها را بیشتر مورد توجه قرار دهم. من از این پرهیز کردم. معاونت‌های مختلف با توجه به شاخصه‌هایی که دارند توزیع اعتبارات می‌کنند. تلاش شده این توزیع اعتبارات متوازن و عادلانه باشد. کمتر فدراسیونی است که در این زمینه اعتراض داشته باشد. مگر چند فدراسیون که بدون برنامه تعهدات زیادی می‌دهند، تعهد ایجاد می‌کنند و بعداً می‌آیند و می‌گویند این تعهدات را شما باید بپردازید. چنین چیزی درست نیست. نسبت به بودجه‌ای که توزیع شده و معیارهایی که وجود دارد، باید رفت و هزینه و تعهد کرد. شخصی و فردی شد حتما فدراسیون‌های ما مطلقاً تابع هیچ‌گونه برنامه‌ای نیستند باوجود اینکه ادعای برنامه دارند.

این در حالی است که همین مدیران به ما تعهد داده‌اند که هرچقدر از ما بگیرند باید از آن عدد به توان دو درآمزدایی و جذب اسپانسر کنند. بعضاً فدراسیون‌ها می‌آیند و به ما می‌گویند که می‌خواهیم مستقل باشیم. ما که خیلی مشتتاقیم شما بروید و مستقل باشید. بروید خودتان اعتبارات را تأمین کنید البته ما هم کمک می‌کنیم. خیلی‌ها هم هستند که متوقف‌اند و فقط چشمشان به کمک دولت است. در عرصه عدالت در ورزش یک‌سری اقدامات دیگر هم انجام شده است. تلاش شده ورزش‌هایی را که معمولاً خیلی دیده نمی‌شوند، مطرح کنیم و تمام ورزش‌ها در سایه یکی، دو ورزش مغفول نماند. من در مصاحبه‌ایم از ورزش‌هایی نام برده‌ام که در گذشته هیچ‌کس هیچ عنایتی به آنها نداشته است.

۴ یکی از وظایف اصلی وزارت ورزش توسعه ورزش همگانی است. شما اشاره کردید که تأکید اصلی رئیس‌جمهور نیز این موضوع بوده؛ برای توسعه ورزش همگانی، وزارت ورزش در این سه سال چه اقداماتی انجام داده است؟
درحال حاضر بیشتر نوجوانان و جوانان به‌ویژه در مراکز استان‌های بزرگ و مناطق مرفه‌تر اضافه‌وزن دارند. تحقیقات دانشگاهی نشان می‌دهد این اضافه‌وزن در بین دختران بیشتر است. اضافه‌وزن‌هایی که بعداً مشکلات جدی و پرهزینه‌ای برای کشور در بر خواهد داشت. جامعه متوجه این معضل شده است. ما هم به‌عنوان معلم از قبل متوجه این فضاها بوده‌ایم. اندیشه و شعار ما از قبل این بوده که تمامی جامعه باید ورزش کنند و از میان آنها نخبه‌ها به ورزش قهرمانی بپردازند. از طرفی فعالیت

قهرمانی باعث علاقه بیشتر جوان‌ها به ورزش می‌شود. بر همین اساس یکی از برنامه‌های ما احیای معاونت همگانی بود و اختصاص اعتبار ویژه برای همگانی‌شدن ورزش. ما بارها این را تکرار کردم و بد نیست یک بار دیگر هم بگویم. خوش‌بینانه‌ترین تحقیقات دانشگاهی ما نشان می‌داد که قبل از این دولت ۱۲ درصد مردم ورزش می‌کردند. تحقیقات دیگری داریم همراه با آمار از پنج تا ۱۲ درصد. من شخصاً عدد هفت را باور دارم. اما خوش‌بینانه نگاه می‌کردیم و می‌گفتیم ۱۰ درصد مردم ما ورزش می‌کردند. در پایان سال ۹۴ به حوزه معاونت همگانی ابلاغ کردم آمارگیری انجام دهند که در سطح کشور وضعیت ورزش مردم چگونه است. دو گروه مامور این کار شدند، از دو جهت مختلف، با هم هیچ‌گونه هماهنگی هم نداشتند. یک گروه به بیش از ۲۰۹ درصد رسید و گروه دیگر به ۲۱.۲ درصد که ما به عدد ۲۱ درصد رسیدیم. البته پراگندگی‌اش در استان‌های مختلف متفاوت است. مثلاً در تهران نزدیک به ۲۸ درصد مردم ورزش می‌کنند اما در قم عدد خیلی پایین‌تر از این حرف‌هاست.

۴ این رشد ۱۱،۱ درصدی به این معنی است که در این سه سال حدود ۱۰ میلیون از جمعیت ایران جذب ورزش شدند که رقم خیلی بالایی است. واقعا چگونه این تغییر ایجاد شده است؟ مسلماً با تغییر یک معاونت (معاونت ورزش همگانی) که نمی‌شود به این رقم رسید.

ما هر سال فدراسیون‌های برتر را اعلام می‌کنیم. با معیارهای درست عملکرد فدراسیون‌ها سنجیده می‌شود تا بدینهم فدراسیون در توسعه ورزش بین احاد مردم توفیق داشته است یا خیر. این معیارها نشان می‌دهد فعالیت‌های عمومی و سراسری فدراسیون به لحاظ عددی و کمی نسبت به گذشته چندین برابر شده است. برای اداره کل استان‌ها نیز معیارهایی داریم؛ افزایش بازی‌های بومی، محلی و سنتی و گسترش خانه بازی‌های بومی که در شهرستان‌ها ایجاد شده، از جمله این معیارها بوده است این فعالیت‌ها همه ثبت می‌شود. این نشان می‌دهد که مرکز در توسعه کمی ورزش همگانی جدی است. همچنین در افزایش جمعیت مردمی که به ورزش می‌پردازند، بحث‌هایی که ما می‌کنیم و رسانه‌ها انجام می‌دهند، تأثیر داشته است.

۴ در این مدت در جاهای مختلف دولت، همه از مبرائی که دولت قبل برایشان گذاشته، گلایه کردند و به قول خودشان ویرانه‌ای تحویل گرفتند. این در حالی است که دولت قبل با بدعت‌هایی که ایجاد کرد، برای وزارت شما مبرایا واقعا باید بر جای گذاشت. یادداشت‌هایی که تعهدشان را دادند و پروژه‌های نیمه‌کاره‌ای که برای شما به جا گذاشتند که اعدادش بالای چهارهزار بود، اما شما خیلی گلایه نکردید که بگویید ویرانه تحویل گرفته‌اید.

گفتن ما چیزی را تغییر نمی‌دهد. درواقع تأثیری ندارد. مردم خودشان این موضوع را بهتر می‌دانند. یکی از دلایل خرابی این بوده که دولت قبل به دنبال مدیریت دنیا بودند. طبیعتاً مدیریت‌کردن دنیا آدم را از مدیریت کشور خودش غافل می‌کند. در ورزش به‌جای فعالیت‌های تخصصی عمدتاً فعالیت‌های سیاسی انجام شد. ساخت ورزش را باید از تبدیل‌شدن به یک حزب سیاسی پاک کنیم. نه فدراسیون‌هایمان باید حزب سیاسی شود و نه کمیته ملی المپیک. این مسئله‌ای که شما می‌گویید کاملاً درست است و من بیان نکردم. پروژه‌های بدون مطالعه بسیاری در سطح کشور رها شده، چون نیاز منطقه نبوده است. هم اعتبار از بین رفته هم یک تعهد ایجاد کرده است؛ طوری‌که اگر این پروژه‌ها را رایگان هم به بخش خصوصی بدهیم، قبول نمی‌کنند. در تعریف ورزش‌ها تخصص نبوده است. ما در پاس‌جو یک ورزشگاه شکیل ۱۵ هزارنفری ساختیم و تکمیلش هم کردیم. بابت نگهداری آن حداقل ۳۰ پرسنل نیاز است، درحالی‌که دولت اجازه استخدام ندارد به دلیل اینکه نمی‌خواهد مجدداً بزرگ شود. دولت قبل آمده مازاد بر ظرفیت‌ها پرکرده است. شرکت توسعه ما ۳۰۰ نفر بوده الا پرسیده به نهد و خرده‌ای؛ یعنی سه‌برابر ظرفیت قانونی. بسیاری از آنها کیفی هم نیستند. نه می‌توانیم بیرونشان کنیم نه می‌توانیم از آنها استفاده کنیم نه جواب‌گوی آنها باشیم. بودجه‌ای که دولت

برای برخی کارهای اصلی به ما داده باید هم‌ه‌اش را حقوق بدهیم. بدون مطالعه کل زده شده و بدون مطالعه قول داده‌اند. الاں جلو من را می‌گیرند و می‌گویند رئیس‌جمهور سابق در جلسه‌ای گفته تمامی اعضای حاضر در سالن بیابند به حج بروند و شما به ما بدهکارید و ما را باید به حج بفرستید. از سال ۹۰ همین‌طور پاداش مصوب کردند؛ سکه بدهید. تا سال ۲۰۱۴ هیچ‌یک از پاداش‌هایی را که مصوب کردند. پرداخت نکردند تا ما آدم‌های شدمیم وارث این پاداش‌ها. در سال‌های ۹۳ و ۹۴ نزدیک به ۶۰ میلیارد تومان بدهی‌های گذشته را پرداخت کردیم. ما سعی کردیم مدیران قبلی را تخریب و تخطنه نکنیم. در این سه سال اعتبارات عمرانی برای ۲۵۰، ۲۵۰ پروژه کفایت نمی‌کرده اما بیش از ۷۰۰ پروژه را تکمیل کردیم و بیش از سه‌هزار پروژه دیگر هنوز مانده است. «نقش جهان» در آخرین روزهای تکمیلش است. ورزشگاه‌های بسیار زیبا و شکیلی در سمنان و خراسان تکمیل شده‌اند. در شیراز ان‌شا‌الله به‌زودی ورزشگاه «میان‌رود» به اتمام می‌رسد. برای اینکه چهارهزار پروژه ورزشی نیمه‌کاره را به اتمام برسانیم، پول‌های کلان‌را لازم است که ان‌شا‌الله با کشایش اقتصادی بتوانیم آنها را تکمیل کنیم.

خبر

برنامه‌ریزی برای زدن وزیر مستعفی ورزش؟

● هنوز از استعفای وزیر ورزش ۴۸ ساعت نگذشته که سناریوهای مختلفی در حال رقم‌خوردن است؛ درواقع این سناریو زمینه‌چینی برای منتقدانی است که گویی به اندازه عمر وزارت ورزش در دوره جدید حرف برای گفتن داشته‌اند؛ ولی مجالی برای اظهارنظر پیدا نمی‌کردند. درست چندساعتی از خبر استعفای وزیر ورزش نگذشته بود که عده‌ای از مدیران قبلی که دستشان در این دوره از میز ریاست و مدیریت کوتاه مانده، به انتقاد از وزیر ورزش پرداخته و با کلی‌گویی سعی در دادن حق به خود داشتند. بااین حال روندی که دراین‌میان مشخص است این است که بسیاری از همین منتقدان، مدیرانی بوده‌اند که کارنامه حضورشان در عرصه‌های مختلف گواه توانمندی آنهاست؛ از توانایی‌های مدیریتی گرفته تا مالی. محمود گودرزی، وزیر مستعفی ورزش، از همان شروع کار، منتقدان تند و تیزی داشت؛ از خطاب‌کردن او به‌عنوان وزیر «کشتی‌دوست ضدفوتبال» گرفته تا فردی که «وزارت را با صندلی استادی دانشگاه اشتباه گرفته است». بااین‌حال مورد مشخصی که در کارنامه محمود گودرزی به چشم می‌آید، توجه بیش از انتظار به موضوع «مبارزه با فساد» و راندن افراد زیادی از ورزش بود که به بیت‌المال طمع داشتند. در اینکه او هم در عرصه مدیریتی اشتباهاتی داشته، تردیدی نیست و خودش هم هرگز وزارت را مبرا از اشتباه ندانسته؛ ولی این موضوع که چند ساعت پس از استعفا او زمینه برای افرادی فراهم شود که در زدن وزیر مستعفی ورزش درنگ نکنند، در نوع خود عجیب و تأمل‌برانگیز است.

مدال نقره «رستمی» در المپیک لندن قطعی شد

● با تأیید دوپینگ وزنه‌بردار روسیه در بازی‌های المپیک ۲۰۱۲ لندن، رسیدن «کیانوش رستمی» به مدال نقره این بازی‌ها هم قطعی شد. «آپتی آیوخادوف»، وزنه‌بردار دسته ۸۵ کیلوگرم روس که در این بازی‌ها نایب‌قهرمان شده بود، پس از آزمایش مجدد نمونه‌ها از سوی کمیته بین‌المللی المپیک با مثبت‌شدن تست دوپینگ روبه‌رو شد. در آزمایش دوباره نمونه‌ها، دوپینگ این وزنه‌بردار باز هم تأیید شد و او مجبور است مدال نقره المپیک لندن را برگرداند. به این ترتیب عنوان نایب‌قهرمانی المپیک لندن به کیانوش رستمی، وزنه‌بردار ایران می‌رسد؛ رستمی مدال برنز این بازی‌ها را به دست آورده بود.

ابلاغ قانون انتزاع کمیته ملی پارالمپیک از کمیته ملی المپیک

● حسن روحانی، رئیس‌جمهوری، قانون انتزاع کمیته ملی پارالمپیک از کمیته ملی المپیک جمهوری اسلامی ایران را برای اجرا ابلاغ کرد؛ این قانون در جلسه علنی چهارشنبه دهم شهریور ۱۳۹۵ مجلس شورای اسلامی تصویب و ۲۴ شهریور به تأیید شورای نگهبان رسیده است.

برنامه

لیک برتر-هفته نهم

- پنجشنبه ۲۹ مهر ۹۵**
 - تراکتورسازی- فولاد خوزستان - ساعت ۱۵:۰۰
 - نفت تهران- ذوب آهن- ساعت ۱۶:۲۵
 - استقلال خوزستان- پرسپولیس- ساعت ۱۶:۴۵
- جمعه ۳۰ مهر ۹۵**
 - پدیده خراسان- پیکان- ساعت ۱۵:۰۰
 - صنعت نفت آبادان- ماشین‌سازی- ساعت ۱۶:۴۵
 - سیاهان- سیاه‌جامگان مشهد- ساعت ۱۶:۴۵
 - استقلال تهران- سایپا تهران-ساعت ۱۶:۴۵
 - صبا قم- گسترش فولاد تبریز- ساعت ۱۶:۵۰

لیک برتر-هفته نهم

تیم	بازی	برد	تفاضل	امتیاز
پرسپولیس	۸	۵	۸	۱۸
تراکتور سازی	۸	۴	۸	۱۶
نفت‌تهران	۳	۱	۱۲	
پیکان	۸	۳	۱۱	
استقلال خوزستان	۸	۲	۱۰	
صنعت‌نفت آبادان	۸	۲	۱۰	
استقلال	۸	۲	۱۰	
فولاد	۸	۲	۱۰	
سیاهان	۸	۳	۲-۱۰	
ذوب‌آهن	۸	۱	۹	
سیاه‌جامگان	۸	۲	۴-۹	
گسترش فولاد	۸	۱	۱-۸	
سلیا	۸	۱	۰-۸	
صیای‌قم	۸	۱	۲-۸	
پدیده	۸	۱	۶-۷	
ماشین‌سازی تبریز	۸	۱	۵-۶	